

A Győri Ítéltábla a dr. Cseh Veronika ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Pap Kálmán ügyvéd által képviselt **alperes** ellen személyiségi jogok megsértése iránti perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. november 5. napján kelt 4.P.20.292/2010/13. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja.

Kötelezi az alperest, hogy a következő szövegű elégtételadást tartalmazó levelet a felpereshez, valamint **"A"-hoz** és **"B"-hez** 15 napon belül juttassa el:

„Alulírott alperes bocsánatot kérek felperestől, hogy 2007. évben történt vizitdíj eltulajdonítást követően alaptalanul azt mondtam a felperesnek és - a Tatabányai Városi Bíróság ítéletében megállapítottak szerint - **"A"-nak** és **"B"-nek**, hogy felperes tulajdonította el a vizitdíjat.

alperes neve"

Az elégtételadás szövegéből mellőzi az alábbi szövegrészt:

„Hozzájárulok ahhoz, hogy a felperes ezt a levelet bemutassa azoknak az egészségügyben dolgozóknak (orvosoknak, nővéreknek) illetve azoknak a személyeknek, akik a fentiekről tudomást szereztek."

Ezt meghaladóan az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 36.000,- (Harminchatezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.700,- (Tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét és jó hírnevét azzal, hogy a Tatabányai Városi Bíróság jogerős 15.B.511/2007/29. számú ítéletében megállapítottak szerint "A" és "B" előtt akként nyilatkozott, hogy a felperes tulajdonította el a 2007. májusi vizitdíjat. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül juttassa el a felpereshez bocsánatkérő levelét az alábbi szövegezéssel:

„Alulírott dr. alperes neve bocsánatot kérek felperes nevetől, hogy 2007. évben történt vizitdíj eltulajdonítást követően alaptalanul azt mondtam a felperesnek és - a Tatabányai Városi Bíróság ítéletében megállapítottak szerint - "A"-nak és "B"-nek, hogy felperes tulajdonította el a vizitdíjat. Hozzájárulok ahhoz, hogy a felperes ezt a levelet bemutassa azoknak az egészségügyben dolgozóknak (orvosoknak, nővéreknek) illetve azoknak a személyeknek, akik a fentiekről tudomást szereztek.

alperes neve".

A megyei bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.000,- forint nem vagyoni kárpótlást. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az alperest az állam javára 39.550,- forint előlegezett szakértői díj, valamint 36.000,- forint feljegyzett eljárási illeték, a felperes javára 30.000,- forint + áfa ügyvédi munkadíj perköltségként történő megfizetésére, a felperest az állam javára 24.000,- forint feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte azzal, hogy további 26.370,- forint feljegyzett perköltséget az állam visel.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes 2003. február 4-étől 2007. június 8-áig körzeti nővérként dolgozott az alperes mint beltag tulajdonában álló "C" Bt.-nél. Az alperes 2007. június 6-án megállapította, hogy a májusi vizitdíj hiányzik, ezt követően 2007. június 8-án a felperes munkaviszonyát rendes felmondással megszüntette arra hivatkozva, hogy a felperessel szemben elvesztette a bizalmát.

A vizitdíj eltulajdonítása miatt az alperes feljelentést tett, a büntetőeljárás azonban eredménytelenül zárult, mert az elkövető kiléte a nyomozás során nem volt megállapítható. 2007. június 8-án a felperes is feljelentést tett az őt ért rágalmozás miatt. A Tatabányai Városi Bíróság a 15.B.511/2007/26. számú, 2009. október 19-én jogerőre emelkedett ítéletében az alperes bűnösségét állapította meg 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett rágalmozás vétsége miatt és ezért a vádlottat megrovásban részesítette.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a büntetőeljárás során hozott ítéletre tekintettel a Pp.4.§.(1) és (2) bekezdése alapján az tényként volt megállapítható, hogy az alperes "A" és "B" előtt úgy nyilatkozott, hogy a 2007. májusi vizitdíjat a felperes tulajdonította el. Alaptalannak találta az alperes védekezését a vonatkozásban, hogy az okozott kárért a felperes munkáltatója, vagyis a "C" Bt. felel. Rámutatott, hogy az alperes azért a kijelentéséért, amellyel valótlannul bűncselekmény elkövetésével vádolta a felperest, magánszemélyként köteles helytállni, mert a 2006. évi IV.törvény (Gt.) 30.§.(1) bekezdésében írtakra is figyelemmel a nyilatkozatok megtételekor az alperes nem képvisleti jogkörében járt el.

A megyei bíróság megállapította, hogy a 2007. június 8-i felmondást követően a felperes rendkívül nehéz helyzetbe került, mint körzeti nővér nem tudott elhelyezkedni, 2007. júliusától a "D" Kft-nél került foglalkoztatásra. Ezt követően 2007. szeptemberétől a felperest "E", illetőleg a "F" foglalkoztatta, majd ezután "G" háziorvoshoz került át, akinél azonban fizetésemelése nem volt. Megállapította, hogy "G" betegsége miatt a munkaviszonya is megszűnt (megszűnik) a felperesnek 2010. júniusában. A felperes az őt ért sérelem miatt 2007. júniusától stabil munkahelyet létesíteni nem tudott. Rögzítette, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a felperes korábban is diszharmonikus személyiségzavarban, valamint több sorsszerű megbetegedésben is szenvedett. A meghallgatott tanúk vallomásai és az elsőfokú eljárás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján az állapítható meg, hogy a vizitdíj eltulajdonításának elterjedése után a felperes nyugtalan, ideges lett, idegi alapon szívritmuszavar alakult ki nála, amely miatt a mai napig gyógyszert kényszerül szedni. Mindez az elsőfokú ítélet szerinti 600.000 Ft erejéig alapossá teszi a felperes nem vagyoni kárpótlás iránti igényét.

Az elégtételadást illetően a megyei bíróság azt nem találta indokoltnak, hogy a felperes kereseti kérelmének megfelelően az alperest azt a 24 Óra című napilapban legyen köteles megjelenteni. A perköltségről a pervesztesség-pernyertesség aránya alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a kereset teljes körű elutasítását, másodlagosan a nem vagyoni kárpótlás és az elégtételadásra kötelezés mellőzését kérte. Álláspontja szerint a megyei bíróság a tényállás megállapítása során megsértette a Pp.206.§-ának (1) bekezdésében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetése a kialakult bizalomvesztésre tekintettel indokolt volt. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárás során már ismertetett védekezését, hogy a felperes által a Bt. ellen indított munkaügyi jogvitában a felek egyezsége kötöttek, azt a felperes minden kényszerítő körülménytől mentesen saját akaratából 2007. november 20-án aláírta. A megállapodás szerinti azon kitétel, hogy a fennállt munkaviszonnyal kapcsolatban bármely jogcímen fennálló igények a megállapodás aláírásával kölcsönösen egyidejűleg kielégítettnek tekintendők, pedig azt jelenti, hogy a felperes a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben személyiségjogi pert sem indíthat eredménnyel az alperes ellen. Előadta, hogy a Tatabányai Városi Bíróság az ellene folyamatban volt büntetőeljárás során "A" önellentmondásos, zavaros vallomása, valamint "B" írásos tanúvallomása alapján állapította meg - tévesen - az alperes bűnösségét. A nem vagyoni kárpótlás körén belül utalt arra, hogy a felperes által hivatkozott egészségromlás tényét a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény nem támasztotta alá. Álláspontja szerint a munkaviszony megszűnésével kapcsolatban a felperest nem érte hátrány a munkaügyi jogvitában kötött megállapodás alapján kifizetett 400.000,- forinttal. Előadta, hogy 2007. augusztus 29-étől a felperes ismét egészségügyi intézménynél került alkalmazásra. Álláspontja szerint a tanúvallomások alapján a felperes magatartásának tudható be, hogy őt a vizitdíj eltulajdonításával gyanúsították, mert ezt a felperes környezetében maga hangoztatta. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott elégtételadás formája újabb lehetőséget nyújtana a felperesnek az alperes lejáratására, mert kontrollálatlanul használhatná fel a bocsánatkérő levelet. Utalt arra, hogy amennyiben a felperes nem

vagyoni kárpótlás iránti igénye alapos, azt a bt. lenne köteles megfizetni, mert az alperes a bt. alkalmazottjaként, vezető tisztségviselőjeként járt el.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a Tatabányai Városi Bíróság jogerős határozatára tekintettel a bűncselekmény elkövetését a jelen eljárásban az alperes eredménnyel nem vitathatja. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a munkaügyi jogvitában kötött megállapodás a személyiségi jogsérelemmel kapcsolatban nem értelmezhető jövőbeni jogról történő lemondó nyilatkozatként, így a munkaügyi jogvitában kötött egyezség és az alperes rágalmozó magatartása között nincs és nem is lehet olyan összefüggés, amely a felperes jelen perbeli igényérvényesítését akadályozhatná. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen döntött a nem vagyoni kárpótlás körében is.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és ellenkérelem korlátai között (Pp.253.§.(3) bekezdés) bírálta felül és megállapította, hogy az az alábbiak szerint részben alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp.206.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg és az abból levont jogi következtetés is túlnyomórészt helytálló.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Pp.4.§.(1) és (2) bekezdésében írtakra tekintettel a jelen eljárásban az alperes eredménnyel nem hivatkozhatott arra, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el (EBH 2005.1237., BDT 2010.2249.). Ebből következően annak sincs jelentősége - miként arra az alperes fellebbezésében hivatkozott - hogy a büntetőeljárás során hozott jogerős ítélet milyen bizonyítékokon alapult.

Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem munkáltatói vezető tisztviselői jogkörében eljárva követte el a sérelmezett bűncselekményt a felperes terhére, ekként a nem vagyoni kárpótlás megfizetésére sem a munkáltató, hanem magánszemélyként az alperes köteles (Gt.30.§.(1) bekezdés, Ptk.348.§.).

Az alperes a személyiségi jogsértést - a Ptk.78.§.(2) bekezdése szerinti jó hírnév sérelmét - nem munkáltatói, vezető tisztviselői jogkörében eljárva valósította meg. Ebből következően helytállóan hivatkozott a felperes arra is, hogy a munkaügyi jogvitában szükségszerűen a munkáltatóval, vagyis a "C" Bt.-vel kötött megállapodás ténye nem gátolja őt az alperessel szemben előterjesztett, a bűncselekménnyel elkövetett személyiségi jogsértés jogkövetkezményeinek érvényesítése során.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a munkaviszony elvesztésével a felperes nehéz helyzetbe került. Az igazságügyi szakértői vélemény, valamint a tanúvallomások alapján a megyei bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy az őt ért sérelem következtében a felperes hangulata, kedélyállapota jelentős mértékben megváltozott és az ítélethozatal időpontjáig nem is állt helyre, bár az kétségtelen, hogy szervi elváltozásai sorsszerű megbetegedésével és nem az alperes jogsértő magatartásával állnak okozati összefüggésben. Helytállóan utalt arra, hogy a felperesnél az alperesi bűncselekmény következményeként átmeneti pszichotrauma alakult ki.

Ugyanakkor az alperes fellebbezésében alappal hivatkozott arra, hogy mind a büntetőeljárás során a bűnösségét megállapító ítélet, mind a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként mindössze az állapítható meg, hogy a felperes által sérelmezett kijelentéseket az alperes csak két személy - "A" és "B" - felé tette meg. Minden további, a vizitdíj eltulajdonításával kapcsolatos előadás a tanúvallomások szerint magától a felperestől származott. Az alperes felelőssége csak az általa tett kijelentésekkel összefüggésben állapítható meg és ő csak ezzel kapcsolatban kötelezhető a Ptk.84.§.(1) bekezdés c./ pontja szerinti elégtételadásra.

Erre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdés alapján megváltoztatta és az alperes által a felpereshez eljuttatandó bocsánatkérő levél szövegéből mellőzte azt a kitételt, miszerint az alperes hozzájárul ahhoz, hogy a felperes a levelet bemutassa mindazoknak az egészségügyben dolgozó személyeknek, valamint más személyeknek, akik a történelekről tudomást szereztek. Ugyanakkor az elégtételt adó nyilatkozatot az alperes köteles eljuttatni annak a "A"-nak és "B"-nek is, akikhez sérelmes nyilatkozatát intézte.

A másodfokú eljárásban döntőrészt az alperes lett pervesztes, erre tekintettel az ítélet tábla a Pp.239.§. és 78.§.(1) bekezdés alapján kötelezte őt a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegéről az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§.(1), (2), (5) és (6) bekezdése alapján határozott. Az alperes a 6/1986.(VI.26.) IM.rendelet 13.§.(2) bekezdése szerint köteles az állam javára megfizetni a feljegyzett fellebbezési illetéket.

Győr, 2012. évi január hó 10. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr.Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr.Menyhárdné dr.Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó